

den eller de Aviser, som paa Stedet ere meest læste. Dette kan i Reglen aldrig give Anledning til Tvivl, og naar man forbeholder at indføre Bekjendtgjørelsen i to Aviser, kan der aldrig være Tvivl om, at Kundskaben om Indfaldelsen, som saaledes udbredes igjennem de offentlige Blade, vil blive saa fyldestgjørende, som det efter Omstændighederne er gjørligt. Der er imidlertid to Medlemmer, som have meent, at selv saaledes vil denne Indfaldelsesmaade ikke være saa paalidelig, at den kan anvendes paa et Forhold som nærværende, saaledes som i mange andre Tilfælde, hvor man bruger Kirkestævne som den almindelige Bekjendtgjørelsesmaade. Det Vigtigste er jo, at Vedkommende ikke gaar glip af at gøre Indsigelser, hvor en Sag ligefrem kan drage Følger med Hensyn til hans egne personlige Rettigheder, og det er ganske vist, at den navnlig Indfaldelse har sine Fortrin; de fleste af Landstingets Medlemmer ville jo have en personlig Erfaring, hvilken Paalidelighed man kan tillægge disse forskjellige Kundgjørelsesmaader, og Voteringen maa da afgjøre dette Spørgsmaal. Med Hensyn til § 6 er det i Grunden kun høist ubetydelige Modificationer i Udtrykkene, der ere foreslaaede. Det vil nemlig sees, at § 6 identificerer Formanden med Requirenten paa en Maade, som ikke ganske synes at svare til den Stilling som Dommer, som han strax efter vil komme til at indtage. Selve Tanken i Paragraphen har Udvalget ikke det Allermindste imod. Den gaar ud paa, at den Veiledning, som bør finde Sted, kan i mange Tilfælde med Nytte paabegyndes forinden det første Møde, saa at baade Requirenten og, hvis der dertil er Anledning, ogsaa de Indklagede kunne gjøres opmærksomme paa, hvad de kunne foretage, før at sætte Landvæsencommissiønen istand til at afgive en retsfærdig Dom. Udvalget har heller Intet imod, at Formanden gjør Klageren opmærksom paa, hvis han af Klagen kan see, at der er forglemt at indkalde Personer, som burde indkaldes, men det gaar ikke an at gjøre det til Pligt for Formanden, da han derved bliver ansvarlig for, at Indfaldelsen bliver gjort fuldstændig, hvad han ikke kan være, allerhelst paa dette foreløbige Stadium. Det er dette, jeg

med Hensyn til de foreliggende Paragrapher har troet at burde bemærke.

M. P. Bruun: Det Forslag, som jeg har tilladt mig at stille, angaaer, som det ærede Thing allerede vil have bemærket, Amtsrådets Stilling til Udnævnelser af Landvæsencommissiønerne, forsaavidt den omhandles i det andet Afsnit af § 1. Jeg kan nemlig ikke fravige den Mening, at medens man bør indrømme de communale Institutioner al mulig Frihed og Selvstændighed paa deres eget Omraade, maa man være meget varsom med at lade dem deeltage i Noget, som ligger udenfor deres Omraade. Efter Sagens Stilling, som Udkastet er kommet til os fra det andet Thing, efterat dette er tiltraadt af den høitærede Indenrigsminister, og efterat ogsaa Udvalget i Landstinget har erklæret sig derfor, har jeg ikke nogen Forventning om, at mit Forslag vil blive antaget. Jeg skal derfor ikke opholde det ærede Thing med en fornyet Discussion om dette Spørgsmaal. Min Hensigt med at stille Forslaget har fornemmelig været at sørge for, at der blev givet mig en Leilighed til at stemme imod det Princip, som lægges i det nævnte andet Afsnit af § 1. Det vilde jeg paa ingen anden Maade kunne opnaae, da det er min Tanke at stemme for Udkastet ved den endelige Vedtagelse, saaledes som det nu er. Jeg har altsaa ikke paa anden Maade kunnet faae Leilighed til at stemme imod den efter min Opfattelse urigtige Maade at lade Landvæsencommissiønerne blive udnævnte paa. Foruden denne Bestemmelse indeholdes der tillige i det andet Afsnit af § 1 en Bestemmelse om Tidrummet, hvorfor Landvæsencommissiønerne udnævnes, hvilket fastsattes til 6 Aar. Den ærede Ordsfører har allerede yttret Noget deraf imod, og jeg kan ogsaa henvise til Udvalgets Betænkning i saa Henseende. Det forekommer mig, at hvad der antages med Hensyn til denne Deel af Udkastet, ikke vil præjudicere Antagelsen af det hele Udkast; det synes mig, at man vel kan antage en henstigningsperiode, uden at man derfor behøver at frygte, at Udkastet ikke skulde kunne blive til Lov. Det er for mig ikke uoversenligt. Jeg troer, at Udkastets Bestemmelse ikke alene kan bevirke, at man hyppig vil